

Marek Tobera

"Historia mego wieku i ludzi, z którymi żyłem", Franciszek Karpiński, Oprac. R.Sobol, Warszawa 1987 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 32/2 (113), 273

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KAPEŁUŚ Helena: Droga folklorystyczna Juliana Krzyżanowskiego. "Przegląd Humanistyczny" 1987 nr 5 s. 23-32.

Zainteresowania folklorem Juliana Krzyżanowskiego widoczne są już u początków jego naukowej refleksji. Edukację w zakresie folklorystyki pobierał u wybitnych specjalistów polskich (m.in. u Karłowicza, Windakiewicza) i rosyjskich (W. Klingera, T. Zielińskiego, A. Wiesiołowskiego). Praktyczna potrzeba wykorzystania wiedzy folklorystycznej pojawiła się podczas badań nad powieścią staropoleką: "Romans pseudohistoryczny w Polsce wieku XVI" (1926), "Romans polski wieku XVI" (1934). W dalszej części artykułu omawia autorka pobyty Krzyżanowskiego w Anglii i jego angielskie lektury. Ważny był również pobyty na Łotwie i prowadzone tam zajęcia z zakresu sławistyki, a także poznanie prac Szkoły Fińskiej. Z prac folklorystycznych Krzyżanowskiego zanalizowano szczegółowo "Parallele" i "Polską bajkę ludową w układzie systematycznym".

BP/113/49

M-a.L.

KARPIŃSKI Franciszek: Historia mego wieku i ludzi, z którymi żyłem. Oprac. R. Sobol. Przygotowanie wydania: E. Aleksandrowska, Z. Goliński. Warszawa 1987, PIW, ss. 296, zł 580,-

Pierwsze wydanie pamiętników Karpińskiego ukazało się w 1844 r. i było oparte na brulionowej wersji wspomnień poety. Ten, opracowany przez I. Moraczewskiego, tekst doczekał się kilku wznowień. Obecna edycja oparta została na tzw. kopii wileńskiej, którą (autograf zniszczony w 1944 r.) wydawcy uznali za bardziej poprawną niż wersja brulionowa.

BP/113/50

M.T.